

Maade bidrager til, at det Publikum, til hvis Betjening Landpostbudene er ansatte, faar sine Aviser, Breve, kort sagt sin Post, en eneste Smule før. Dette Beløb hjælper ikke i mindste Maade til at imødekomme de efter min Mening meget berettigede Krav om, at man ogsaa ude paa Landet i nogen Grad bør nyde godt af den rivende Udvikling, der er foregaaet indenfor Postvæsenet, og som virkelig er til Nytte og for den Sags Skyld ogsaa til Fornøjelse baade for forretningsdrivende og Folk i Almindelighed. Jeg har længe været klar over og har ogsaa haft Lejlighed til at sige det her i Tinget tidligere, at det vil ikke være rigtigt, hvis vi ikke i de kommende Aar i langt større Udstrækning end hidtil imødekommer de Ønsker, der er fremme, om, at der fra Stationerne i de smaa og store Købstæder og for Resten ogsaa fra saa godt som alle Landstationer sendes kørende Landposter ud til saadanne Sognekommuner, der ligger 1, $1\frac{1}{2}$, 2 Mil fra de paagældende Stationer. Der er ikke megen Mening i, at Folk, blot fordi de bor 1, $1\frac{1}{2}$, 2 Mil fra en Station, skal finde sig i, at den Post, der er ankommet til Jernbanestationen om Morgenen eller om Formiddagen i god Tid, faar de først Kl. 4, 5, 6 om Eftermiddagen. Jeg kunde fristes til at sige, at de har i og for sig Vanskeligheder nok ved at bo saa langt fra Stationen, og de maa jo give det samme for hver Pakke, hvert Brev o. s. v., de skal have forsendt, som andre. Vi kan og bør derfor ikke modsætte os — navnlig da vi forhaabentlig ret snart vil kunne benytte Automobiler i Stedet for Hestekøretøjer ogsaa til Postbefordring —, at Kravet om, at der straks efter Posttogenes Ankomst sker en Omdeling til de forskellige Steder pr. Hestekøretøj eller Automobil, imødekommes i langt større Udstrækning end nu. Det vil medføre, at man saa at sige over alt i Landet vil kunne faa sin Post allerede inden Middag. Det er et Maal, jeg synes, vi har Lov til at sætte os og ogsaa kræve opfyldt, efterhaanden som vi har Raad til at ofre de dertil nødvendige Midler. Men det vil igen sige, at medens Landpostbudene nu har hele eller saa godt som hele deres Dag besat med at gaa, fordi de maa spadserer enten fra en Købstad eller fra en Landstation hele Mil ud ad en Landevej og saa først kan begynde Omdelingen, vil de fremtidig kunne bo i selve de paagældende Landsbyer, og i det højeste have en 3—4 Timer at gaa. Selvfølgelig vil de ikke kunne gøre Regning paa, at Staten skal betale dem et saa stort

Vederlag, at de kan leve af det, naar, som det allerede er Tilfældet for et stort Antal af dem og det bliver for flere og flere, det Arbejde, de skal udføre for Postetaten med Ombringen af Breve og Aviser, kun bliver en Bibeskæftigelse, som tager dem en kortere Tid. Men hvordan i Alverden kan man afgøre, om den Betaling, som ydes for et Arbejde, til hvilket der kun kræves 2—3—4 Timer daglig, er for lille? Naar et Landpostbud bor i en Købstad eller en Stationsby og er beskæftiget hele Dagen, har en 8—9 Timers Tur, er det en Selvfølge, at man kan og bør sammenstille ham med Portører eller andre paa Stationen eller i Købstaden ansatte Statsfunktionærer; intet som helst berettiger til at sige, at han skal have mindre, fordi han gaar en Tur paa 8—9 Timer ud ad en Landevej, end hvis han gaar rundt i Stationsbyen 2—3 Gange om Dagen, som mange Postbude gør. Selvfølgelig skal de i saadanne Tilfælde have samme Betaling. Her kan man drage en Sammenligning. Men hvorledes kan man sige, at den, hvis Arbejde kun kræver 2—3 Timer, faar for lidt i Sammenligning med andre? Skulde man her drage en Sammenligning, maatte det være med, hvad han vilde kunne tjene i den Virksomhed. — Haandværk, Landbrug, eller hvad det nu er —, som han i øvrigt har, og som er og maa være hans Hovederhverv.

Jeg har ikke villet undlade at gøre disse Bemærkninger, ikke fordi jeg vil tilraade, at vi forandrer det, som en Gang er foreslaaet, men fordi vi endelig maa gøre os klart, at det sandelig ikke er den Vej, vi skal gaa: i større Omfang at faa Landpostbude ansat som Statsfunktionærer, hvem Staten har en Pligt til at betale en Løn, de kan leve af. Nej, vi skal gaa den modsatte Vej: at saa at sige alle Landpostbude er Folk, som har enten Husmandsbrug, andet Landbrug, eller hvad det nu maatte være, til Hovedvirksomhed, thi paa den Maade vil man kunne imødekomme de Krav, der med Rette kan stilles om, at alle, som bor paa Landet, kommer til at nyde godt af den store Udvikling; Postvæsenet er undergaaet. Jeg har i alt Fald for mit Vedkommende gerne villet understrege, at naar jeg ikke gør Indvending imod de 15 pCts Tillæg, er det ikke, fordi jeg anerkender, at vi skal have flere Statsfunktionærer til at udbringe Postsager, men fordi Spørgsmaalet nu en Gang er rejst, og jeg erkender, at mange af de paagældende ogsaa med Rette kan kræve en